

и София били общи съ неговия брат¹⁾. Когато нѣкой дубровчанинъ се изселвалъ отъ турскитѣ земи, той продавалъ или давалъ подъ наемъ имотитѣ си, като предпочиталъ купувача или наемателя да бѣже сънародникъ. Въ това отношение имаме запазенъ единъ договоръ за наемъ, сключенъ въ Дубровникъ презъ 1613 г., споредъ който единъ дубровчанинъ отдавалъ подъ наемъ на свой сънародникъ кжщата си въ София заедно съ цѣлата покжщина за срокъ отъ 3 години, срещу заплащането на 30 дуката годишно, платими въ предплата. Наемътъ почвалъ да тече отъ деня, когато наемателътъ ще влѣзе въ кжщата. Последниятъ трѣбвало да се отнесе до софийския кадия да му предаде владението на имота, понеже въ него се били настанили нѣкакви евреи²⁾. Изглежда, че общо взето, наемитѣ били доста низки. Въ Никополъ дубровчанитѣ имали по завещание една кжща, до която била самата църква. Наемътъ на кжщата възлизалъ за 4 години на 60 реала, които едва ли щѣли да стигнатъ за да се поправи самата кжща, която била съвсемъ разнебитена³⁾.

Нѣкои колонии, като тази въ Търново, имали освенъ своя църква, но и фондъ отъ недвижими имоти, отъ който се подѣржала църквата и свещеника. Поради това католицитѣ отъ този градъ поискали да имъ се назначи специаленъ архиепископъ. Това било, разбира се, една молба, която не могла да бѣже удовлетворена, още повече, че католишкия мисионеръ, който обиколилъ тази епархия, далъ докладъ, че колонията била бѣдна, а църквата нѣмала нищо⁴⁾. Отъ нѣкои писма, обаче, на търновски колонисти действително се потвърждава, че на тази църква сж били подарени нѣкои имоти. Въ едно завещание отъ 1588 г. на търновския търговецъ Паоло ди Жиовани Божиковичъ се казва, че оставя кжща, дукиянъ и лозя, доходитѣ отъ които да получава мѣстния свещеникъ, за да прави литургии за поменъ на неговата фамилия⁵⁾. Най-главно мѣсто изъ между имотитѣ на дубровнишкитѣ колонии заемала църквата. Тя била най-ценното нѣщо за търговцитѣ и за това всички колонии се стремели да създадатъ и подѣржатъ свои църкви. Въ това отношение тѣ срѣщали голѣми спънки отъ турскитѣ власти. Както на българитѣ, тъй и на тѣхъ, тѣ сж правили всѣкакви прѣчки за строежъ и поправки на църквитѣ имъ. Между документитѣ на дубровнишкия архивъ, както и въ изобилнитѣ материали на католишката пропаганда въ Римъ, има твърде много сведения за състоянието на дубровнишкитѣ колонисти въ религиозно отношение. Дадени сж изчерпателни и твърде обширни доклади за състоянието на всѣка една църква и капела на

¹⁾ „... Dichiario che di stabili et masaritie di casa tanto qui in Soffia, come in Ragugia, sono fra me e mio fratello Giorgio alla mittà ...“ Test. т. 54 f. 225.

²⁾ Div. not. т. 133 f. 225v^o (8. I. 1613).

³⁾ Писмо на frat. Antonio Stephani, vescovo di Nicopoli отъ 21. IX. 1680, fasc. 60 № 1983 „... quelle casa con la sua corte non si potrà acconciare meno di 60 reali. Et é l'affitto per 4 anni“ ...

⁴⁾ Писмо на Pietro arcivescovo d'Antivari отъ 1626 г. у Fermentžiu, ц. с. стр. 31, 32.

⁵⁾ „... Lasso la casa, botega et vigna con questa condictione che li affitti di casa et botega et la entrate di vigna siano date al secerdote capellano o vero parochiano, quale servirà in detta capella, et che detto sia tenuto dire cinque messe ogni anno...“ Test. т. 48 fol. 57v^o.